

## Miért jött Jézus?

Suhai György  
2014.04.15.

Ha a Szentírás ennyire egybehangzóan beszél az evangélium szavakban és tettekben történő hirdetésének fontosságáról, akkor egyáltalán hogyan merülhet fel bárkiben is az a kérdés, hogy kell-e nekünk a szegényekről gondoskodnunk? Nos úgy gondolom, hogy ennek oka a test és lélek egymáshoz való viszonyáról alkotott helytelen elképzelés.

Nagyon fontos megértenünk azt, hogy Isten az embert a maga *testi-lelki* egységében szemléli. Mi hajlamosak vagyunk elkülöníteni egymástól az embernek ezen két "alkotórészét". Akarva, akaratlanul sokszor azt az üzenetet közvetítjük szavainkkal, tetteinkkel ill. a testünkhöz és a teremtett világhoz való viszonyulásunkkal, hogy végső soron a lélek (és az ún. lelki dolgok) az, ami számít, a test (az anyagi világ) értéktelen, sőt egy alapvetően rossz dolog, hiszen egy helyen azt olvassuk, hogy "a test a lélek ellen tusakodik" (Gal 5:17) vagy hogy a "lélek az, ami megelevenít, a test nem használ semmit" (Jn 6:63). Arról nem is beszélve, hogy a testünk egy nap úgyszólván elporlad, a lelkünk ellenben örökké fog élni.

Jó ha tudjuk azonban, hogy az ember két alkotórészének ilyen módon történő szétválasztása, a lelki dimenzió testi dimenzióval történő szembeállítását nem a Bibliából származik, hanem Plátón tanításában gyökerezik. Ez a jól ismert görög filozófus mindmáig nagy hatást gyakorol a nyugati, főként pietista keresztyén gondolkodásra. Plátón az indiai brahmanizmus befolyásának engedve fogalmazta meg azt az alaptételét, hogy a test a lélek "börtöne", melyből az következik, hogy az emberi élet célja, hogy a lelkünk minél előbb kiszabaduljon ebből a börtönből. Mindezt keresztyén köntösbe öltöztetve valahogy úgy szokták megfogalmazni, hogy az a lényeg, hogy lelkeket mentünk és hogy a mi lelkünk is a mennybe kerüljön.

Nem szabad azonban megfeledkeznünk arról, hogy Isten egy *anyagi* világot teremtett, benne a *hús-testtel* bíró emberrel. A teremtési beszámoló végén pedig ezt olvassuk: "és látta Isten, hogy minden amit teremtett, ímé igen jó" (1 Móz 1:31). Csak zárójelben jegyzem meg, hogy sokan gondolnak úgy a mennyre is, mint végső "lakhelyünkre", ahol valamilyen test nélküli létformában létezünk tovább. A Biblia azonban egyértelműen arról tanít, hogy egy új ég és új föld lesz a mi végső otthonunk (Ézs 65:17; 2 Pét 3:13; Jel 21:1), ahol megdicsőült, halhatatlan, romolhatatlan *testben* fogunk élni és Krisztussal együtt uralkodni örökkön örökké (1 Kor 15:42-44,53-54). Az újjáteremtett világ nem abban fog különbözni a mostanitól, hogy nem anyagi összetételű lesz, hanem, hogy *nem lesz benne bűn, pusztulás, elmúlás, halál* (Rm 8:21; 2 Pét 3:13; Jel 21:27)! Isten tehát nem csak az elveszett ember lelkét akarja megmenteni, helyreállítani, hanem az egész embert, sőt az egész teremtett világot, mely jelenleg a "rothadandóság rabságában" szenved, velünk együtt (Csel 3:21; Rm 8:21-22)!

Ahhoz tehát, hogy megértsük, hogy pontosan miért is jött Jézus és hogy miben áll Isten országának evangéliuma, feltétlenül tisztáznunk kell azt, hogy miben áll az ember elveszett volta. Isten az embert a vele való személyes kapcsolatra teremtette és azzal a feladattal bízta meg, hogy Istent dicsőítse általa, hogy mint Isten képmása, azaz Isten uralmának és rendjének földi képviselője<sup>1</sup> az

<sup>1</sup> Az ókori kelet népeinek gondolkodásában valamely istenség (faragott, öntött vagy festett) képmása az istenség *királyi uralmának* szimbolikus reprezentációja volt. Ennek kifejtését lásd bővebben J. Richard Middleton, *The Liberating Image* (Grand Rapids, MI : Brazos Press, c2005) című könyvében.

uralma alá hajtja, megőrzi és gondozza a teremtett világot (1 Móz 1:26; 1 Móz 2:15). Az első emberpár, Ádám és Éva tökéletes harmóniában voltak Istennel, egymással, önmagukkal és a teremtett világgal. Ezt a kezdeti állapotot nevezi a Biblia *salom*-nak, ami a szó szoros értelmében békességet jelent, de amit talán helyesebb, ha úgy fordítunk, hogy testi-lelki egészség, teljesség. Amikor az ember fellázadt Teremtője ellen, kiesett ebből a *salom*-ból, hiszen megszakadt a kapcsolata Istennel, a *salom* Forrásával. Ez pedig kihatott az önmagához, embertársához és a teremtett világhoz való viszonyára is. Isten eredetileg jónak teremtett világába beszabadult a Sátán, bűn, halál és pusztulás.

Isten azonban, az Ő kegyelménél fogva úgy döntött, hogy nem hagyja magára ellene lázadó teremtményét, sem a bűntől megromlott teremtett világot és ezért rögtön a bűneset után hadat üzent a Sátánnak. Megmondta neki, hogy egy nap el fog jönni az Asszony Magva, aki a Kígyó fejére tapos (1 Móz 3:15) és ezzel véget vet majd a Sátán földi uralmának, helyreállítja Isten (ember által gyakorolt) uralmát a föld felett, azaz elhozza Isten országát erre a földre. Ez végeztetett el a kereszten. Ez az evangélium! Isten országa Jézus Krisztus eljövételével, kereszthalálával és feltámadásával betört a mi földi dimenziókba, a Sátán legyőzött, az Asszony Magva a Kígyó fejére taposott. Krisztusnak ezt a Sátán felett aratott kozmikus győzelmét hirdetik az olyan Igék, mint a Zsid 2:14 vagy a Kol 2:15:

*"Mivel tehát a gyermekek testből és vérből valók, Ő [Jézus] is hasonlatosképpen részese lett azoknak [azaz Jézus is emberi testet öltött magára], hogy a halál által megsemmisítse azt, akinek hatalma van a halálon, tudniillik az ördögöt."* (Zsid 2:14)

*"[Isten] lefegyverezvén a fejedelemségeket és a hatalmasságokat, őket bátran mutogatta, diadalt vévén rajtuk abban [értsd: Krisztus keresztjében]."* (Kol 2:15)

Ezért kezdi Jézus azzal a missziói parancsot, hogy Neki adatott minden hatalom mennyen *"és a földön"* (Mt 28:19)! Jézus visszaszerezte mindazt, amit őszüleink elveszítettek. A Jézus Krisztusba vetett hit által mi is osztozunk ebben a győzelemben. Ezért írhatja Pál azt a rómabelieknek, hogy *"A békességnek Istene megrontja a sátánt a ti lábaitok alatt hamar"* (Rm 16:20).

Úgy gondolom, mindebből egyértelműen kiderül, hogy itt sokkal többről van szó, mint csupán a lelkünk üdvösségéről. Istennek nem csak a lelkünk megmentésére van gondja. Jézus teljeskörű, az egész emberre és az egész teremtett világra kiható gyógyulást és megbékélést hozott. Isten úgy látta jónak, hogy *"Őáltala békéltessen meg mindent Magával, békességet szerezvén az Ő keresztjének vére által; Őáltala mindent, ami csak van, akár a földön, akár a mennyekben"* (Kol 1:20), vö. Ef 1:10.

Igen, az evangélium legfontosabb üzenete az Istennel való kapcsolat helyreállása, az Istennel való megbékélés (2 Kor 5:20). De ebből kell, hogy fakadjon az önmagunkkal, egymással és a teremtett világgal való kapcsolatunk helyreállása is. Az egyház missziója tehát, az evangélium természetéből adódóan, holisztikus kell, hogy legyen, melynek célja az imént felsorolt *négyféle kapcsolat helyreállítása, hogy így az emberek, mint Isten Krisztusban helyreállított képmásai, betölthessék Istentől rendelt küldetésüket azáltal, hogy hűséges sáfáraivá válnak a teremtett világ erőforrásainak és a saját kezük munkájával gondoskodnak magukról és családjukról, Isten dicsőségére.*<sup>2</sup>

<sup>2</sup> Steve Corbett and Brian Fikkert, *When Helping Hurts* (Chicago, IL: Moody Publishers, 2012), 74.